

дилъ, цѣлъ билъ покритъ съ снѣгъ. Измръзналъ, той продължилъ пѣтя си.

* * *

Минали се години. Сиромаштъ съ трудъ успѣлъ да поспечели и се понареди. Една зима нѣкой почукалъ на вратата му. Станалъ и отворилъ. Гледа: сбръчканото лице съ червения носъ, съвсемъ отслабнало и съ скжсани дрехи.

— Какво обичашъ? — попиталъ сиромаштъ

— Нахрани гладния! — замолилъ се червениятъ носъ.

— Влѣзъ въ кѣщи, — казалъ сиромаштъ.

Докато сбръчканото лице стояло въ топлатата стая и чакало храна, сиромаштъ взелъ едно парче месо, поставилъ го въ едно бакърче, обвесилъ бакърчето на единъ канапъ и го завързалъ на тавана за една греда, а подъ него поставилъ една запалена свѣщъ.

— Какво ще правите? — попиталъ червениятъ носъ.

— Ще ти готвя обѣдъ, — отговорилъ сиромаштъ.

— За Бога! — замолило се сбръчканото лице. — Че азъ ще умра отъ гладъ, докато се сготви този обѣдъ!

— Не бой се, — отговорилъ му добродушно сиромаштъ. — Щомъ като азъ не замръзнахъ, когато се грѣхъ на огънь, далечъ презъ три рида, и ти не ще умрешъ отъ гладъ, докато обѣдътъ се свари на свѣщъта.

Червениятъ носъ се сѣтилъ, че това е нѣкогашния сиромашъ, спомнилъ си думитѣ, които му казалъ, засрамилъ се и дълго плакалъ.

— Не се гордѣйте, горделивци! — казалъ сиромаштъ, донесълъ хлѣбъ и млѣко, нахранилъ горделивеца и го изпратилъ по живо, по здраво. Прев. Е. Кювлиевъ.

Гора и ручей.

Сърдито се блъскалъ отъ камъкъ въ камъкъ единъ ручей пѣнѣлъ се, провиралъ се презъ една гъста гора и си думалъ

— Защо ли е израстнала тази гора тукъ? Кому ли е потребна тя? Колко хубаво би било, ако дойдѣха хора и я изсѣкатъ. Тогава азъ бихъ могълъ да виждамъ небето и се радвамъ на слънцето.

Чули го дърветата и казали:

— Ако ти знаеше повече, не би говорилъ така. Безъ нашата сѣнка ти не би могълъ да живѣешъ. Вѣтрътъ и слънцето ще те изсушатъ.

Не повѣрвалъ ручейтъ. Но ето дошли хора съ брадви, изсѣкли гората и разорали земята.

Ручейтъ останалъ безъ сѣнка и скоро пресъхналъ. Изсушили го вѣтрътъ и жаркитѣ лъчи на слънцето.